

La posidònia ha estat la protagonista indiscutible de la nostra biodiversitat els darrers estius. Poques vegades una espècie (de fet, una comunitat biològica) ha ocupat tant d'espai als mitjans de comunicació a les Balears. La protecció d'un element biològic amb una importància de primer ordre, fet que s'hauria de considerar d'allò més lògic en una societat avançada, s'ha convertit a les Balears en poc menys que una batalla èpica encara lluny de resoldre's.

La Directiva 92/43/CEE relativa a la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i la flora silvestres, més coneguda com la Directiva Hàbitats, estableix que les «praderes de posidònia» és un hàbitat prioritari pel que fa a la seva conservació, i requereix designar zones especials de conservació. A les Illes Balears comptam aproximadament amb el 50% de l'extensió ocupada per posidònia al litoral espanyol, pel que la nostra responsabilitat en la seva conservació és molt important.

L'any 2001 les Balears aconseguiren el suport de la Unió Europea per al desenvolupament del projecte LIFE-Posidonia, que entre altres accions preveia la designació de zones de protecció, la redacció de plans de gestió i la instal·lació de camps de boies ecològiques. El projecte, que s'havia de de-

senvolupar fins el 2006, es va truncar el 2003 amb la victòria electoral del Partit Popular, i gran part de les accions previstes varen quedar en no res.

El 2015 la coalició de govern progressista va incorporar en el seu full de ruta la protecció de la posidònia. Durant 3 anys s'ha parlat molt d'un decret de conservació, que finalment hem vist aprovat el passat juliol. Una tramitació extremadament llarga, interpretam que fonamentalment a causa de la dificultat política. La passada legislatura el Partit Popular ja va treballar també en un decret posidònia, que va acabar avortant-se a causa de l'oposició del sector nàutic. Pensam que el retard en l'aprovació de la norma per part del govern actual ha estat motivat precisament per la incomoditat política d'assumir un enfrontament amb aqueix sector.

La problemàtica de conservació de la posidònia inclou diversos factors, entre els quals hi ha el fondeig, la contaminació, les espècies invasores i el canvi climàtic. És evident que el decret de conservació es centra especialment en el primer d'ells, que genera un impacte immediat molt visible i que, tot i el conflicte amb el sector nàutic, és sense dubte el problema més fàcil d'abordar i superar. Els navegants presentaren fa mesos un estudi que focalitza en els

abocaments d'aigües residuals la principal causa de destrucció de la posidònia a les Balears. Sense entrar a discutir la solidesa de les dades que fonamenten aqueixa afirmació, és evident que els emissaris que aboquen aigües poc o gens depurades són un greu problema que cal abordar amb decisió i sobre tot amb mitjans econòmics. Però aquesta no és excusa per menystenir l'impacte, evident i greu, del fondeig.

Si l'aprovació del decret ha estat un camí llarg i complicat, el repte més important és aconseguir la seva aplicació. Des de l'any passat es compta amb un servei de vigilància i ajuda al fondeig, que està fent una feina tan magnífica com insuficient. Però una de les aportacions fonamentals del decret és la prohibició del fondeig sobre posidònia, més enllà de la prohibició de destruir-la (ja preestablerta per la llei de patrimoni natural). I per sancionar als infractors de la norma cal que algú amb la condició d'agent de l'autoritat iniciï el procediment. Tornam a topar aquí amb una greu debilitat estructural de la nostra administració ambiental: la insuficiència del cos d'Agents de Medi Ambient. Els seus efectius es troben molt per davall del necessari per vigilar convenientment el medi terrestre, pel que amb la nova responsabilitat de vigilar també la posidònia es troben absolutament desbordats.

Davant els milers de fondejos sobre posidònia que malauradament es seguiran produint els propers estius, un indicador de verificació fonamental per avaluar l'èxit del decret serà el nombre de procediments d'infracció iniciats, instruïts i resolts, i per això cal anar més enllà del paper i de la simple actuació informativa. Seria gravíssim que, després de tot l'esforç invertit, la percepció pública davant aquesta iniciativa de protecció no fos de respecte sinó d'impunitat.

Tot el nostre suport a les mesures legals i informatives implantades pel govern per a la protecció de la posidònia, però no ens podem quedar aquí. Com en altres àmbits de gestió, cal que el compromís amb el medi ambient es manifesti de forma de pressupost i mitjans disponibles. •

Per **Gaspar Rosselló Mas**
8 anys, CEIP Marian Aguiló

